

Uit: Knack Blogt, woensdag 11 augustus 2010.

Theater: Vieze Verol Tjes, Compagnie KAIET

'Komt u ook voor die 'Vieze Verol Tjes'?', vraagt de dame ons. Ze voegt er met een ondeugend lachje aan toe, 'Hij gaat vieze verhaaltjes vertellen hé?' Jawel, ook wij kwamen voor Vieze Verol Tjes (* * *) en we verwachtten inderdaad 'vieze verhaaltjes' te horen. Bovenal hoopten we er geen indigestie aan over te houden en wilden we ons liever niet opwinden in de overdaad lucht die Hautekiet in zijn verhalen pompt, zoals vorig jaar bleek tijdens Otto, De Verhalenboer.

Koppige 'bricoleur'...

Muzikant Geert Hautekiet doorzwoom al menige (muziek)theatrale watertjes. Momenteel opereert hij vanuit zijn eigen gezelschap, Compagnie KAIET. Met dit gezelschap schuimt hij het Vlaamse en Nederlandse land af. Dat mag u vrij letterlijk nemen. Hautekiet koestert een voorliefde voor ongekunsteld locatietheater: muziek, een handvol woorden en een klein podiumpje. Meer heeft hij niet nodig.

Vorig jaar trok hij als *Otto, De Verhalenboer* met een omgebouwde brandweerwagen door de straten van Antwerpen. Overdag deelde hij, samen met zijn ploegje muzikanten/acteurs, gratis luisterspelen uit. 's Avonds parkeerde hij de wagen op een aftands grasveldje in de buurt van Berchem Station en trakteeerde het publiek op 'geanimeerde' luisterspelen. De animatie was leuk, de luisterverhalen wilden leuk zijn maar waren dat niet. Ze waren te flauw, ook al waren ze van de hand van de Nederlandse auteur Pieter De Boer (en bewerkt door Herman van de Wijdeven).

... met een musicerend peperkoekenhartje

Volgend jaar beter, hoopten we. En jawel! Voor *Vieze Verol Tjes* putte Hautekiet uit zijn eigen inspiratie en scherpte zijn, overigens sterke, pen.

Hautekiet is ook als auteur geen debutant en al evenmin een klungelaar. In 1998 schreef hij het mooie *De Ladder*, een jeugdtheatertekst voor iedereen vanaf 7 jaar. Dat er sindsdien amper een tekst van hem opgevoerd werd (door hemzelf of anderen), doet gelukkig geen afbreuk aan zijn schrijftalent. Dit blijkt uit de opening van deze *Vieze Verol Tjes*:

*'s Nachts, als het verstand al lang zou moeten slapen
maar het lijf met z'n eigen nog geen blijf weet,
dan gebeuren er vaak rare zaken.
Zaken die soms zò schoon zijn dat het daglicht ze niet mag zien.*

...

*Zo kwam ik anderhalf jaar geleden
voor het eerst de Grote Gust tegen
langs de Scheldekaaien.
Ik was daar op de dool. Ik wilde wat uitwaaien.
Hij zat daar alleen.*

*Dat is niet helemaal waar.
Er was een grote fles wijn
en hij zei: "Kom, laten wij die delen."*

*Zo zat ik daar dus
naast een man
die ik van haar
noch pluimen kende.
Ik had 'm zelfs nooit eerder gezien.
Hij peuterde in zijn neus,
at alles op en smakte zelfs*

*maar verder zei hij niet zo veel.
We zagen de tijd passeren zoals het water naar de zee.
Tussen de lijntjes van die stilte
lazen wij alle twee
meekaars gedachten
als diepe krassen
in een LP.*

*Zo'n plaat die blijft steken en hapert.
Alleen wij twee luisteren ernaar
en mompelden goedkeurend: "Mmm" tegen mekaar.
Alleen maar: "Mmm" tegen mekaar.*

De Grote Gust was een grave gast

Et *voilà*. We waren vertrokken voor een gezellige en fantasierijk in elkaar gebricoleerde en gemusiceerde avond waarin Hautekiet ons – oef! – geen ratjetoe aan flauwe verhaspelde verhalen vertelde maar een groots, spannend levensverhaal, gekruid met de nodige erotische en soms simpelweg wansmakelijke kwinkslagen.

Hij doet zijn verhaal in een decor dat, net als het vertelseltje, een inventief geconstrueerd bouwsel is, bestaande uit allerhande dagdagelijkse voorwerpen die door ingenieuze mechaniekjes tot een groot potten- en pannenorkest zijn omgetoverd. Grappig om te zien en verrassend om te horen.

Zo begeleidt Hautekiet zichzelf in. Het maakt de vertelling des te intiemer, indringender én geloofwaardiger. Waar hij zich als *Otto, De Verhalenboer* verloor in te banale fictieverhaaltjes, hervindt hij in *Vieze Verol Tjes* zijn kracht als verteller van poëtische verhalen met een ranzig randje. Net zoals het leven zelf.

Zo draagt Hautekiet zijn steentje bij aan de bejubelde diversiteit van de Vlaamse (muziek)theatersector. Hij doet dat op een uiterst eenvoudige manier, zonder groots engagement of vlijmscherpe maatschappijkritische statements. Hij vertelt simpelweg over hoe een mens in het leven ook al eens wil uitwaaien, alleen wil zijn en in alle stilte wil wegdromen van een vurig liefdesleven onder de brug van een stadspark(je) of aan de oevers van de Schelde. Ook die kleine, intieme momenten zijn van levensbelang. Goed gezien van Hautekiet.

Els Van Steenberghe